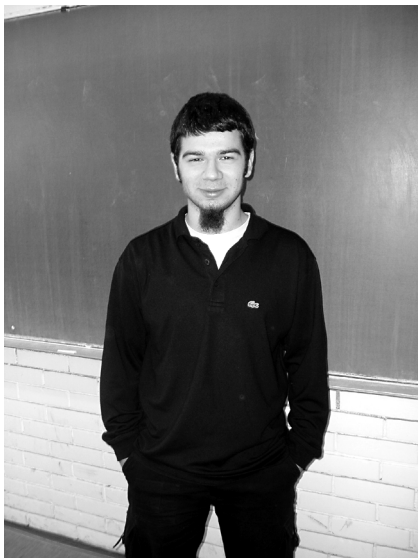

СПОРТ У СТОТОЈ ГЕНЕРАЦИЈИ

спорт

Гимназија већ годинама има репутацију школе која пружа најопштије знање и најбољу припрему за било који факултет, а као резултат тога влада и мишљење да Гимназија и спорт не иду заједно. Ипак, Гимназија је једна од ријетких средњих школа у овом граду са салом за физичко васпитање.

Сваке године професори физичког васпитања организују бројне турнире (кошарка, одбојка, фудбал...), а тешко је и набројати којим се спортовима све баве њени ученици. Због тога сам причао са неким од ученика стоте генерације који су успјешни спортисти.

Срђан Ђурашиновић (IV3) је још као мали играо стони тенис, а активније почиње да тренира прије неколико година. Прошле године је учествовао на једном турниру у Бечу и освојио 7. мјесто у категорији јуниора.

Тања Јекић (IV2) тренира карате у карате клубу „Синђелић“ и мајстор је црног појаса – други дан.

Добитница је награде карате уније Србије и Црне Горе за најуспјешнију сениорку у својој категорији. Планира да упише журналистику, да ванредно похађа тренерску школу како би могла да своје знање пренесе и на млађе генерације. Планира и да се такмичи докле год је то могуће.

Роса Видовић (IV5) тренира кошарку од једанаесте године у клубу Млади Крајишник, а сада се већ налази у сениорској селекцији овог прволигаша. Поред 7-13 тренинга седмично остаје веома мало слободног времена, али ипак се понекад нађе времена за излазак са пријатељима.

Спортско пењање

Припремајући се за своју рубрику, у разговору са спортистима наше генерације наишао сам и на Игора Вукића који се бави спортским пењањем, спортом који је нов на овим просторима.

Овај, иначе олимпијски спорт је код нас стигао крајем 2002. године захваљујући спортском клубу X-TREME из Бањалуке. Клуб од тада има тренинге у спортској сали Соколског дома, гдје су поставили и прву вјештачку стијену на овим просторима, а тренутно броји 15-20 активних чланова.

Вукић каже да је то што је њега привукло том спорту у ствари жеља за авантуром. Вјештачка стијена је само почетак и пружа основна предзнања која омогућавају да се послје пређе и на праве стијене што је већ пуно узбудљивије. То знају сви они који се сјећају почетка филма „Немогућа мисија 2“.

Пењачи аматери као свог противника имају стијену, а поред снаге, важна је и техника, издржљивост, снажљивост и наравно опрема која овај наизглед опасан спорт чини поприлично сигурним. Као најважније дијелове опреме издвојио бих патике пењачице, сигурносни канап и појас.

Пењачи се увијек пењу наизмјенично и то тако, што док се један пење, други га уз помоћ сигурносног канапа осигурава од пада, а послје тога мијењају улоге. Стијена на којој вјежбају је висока 8.5 метара и пружа могућност одређене измјене, али Вукић још једном напомиње да се ништа не може мјерити са пењањем по природној стијени; једва чека мало боље вријеме, а у близини су им на располагању камени мост у Карановцу и Кастил.

За оне који су и поред свега поменутог забринути за сигурност, Џенан Хозић, који је такође матурант бањалучке Гимназије, истиче да клуб